Szerelmet ígértél, szívem
Melissa Moretti
Szerelmes regény

Melissa Moretti

Szerelmet ígértél, szívem

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2016

ISBN 978-963-387-907-8

TARTALOM

HOLTPONTON.....4
AZ ÖTLET.....13
NINCS VISSZAÚT.....25
SODRÁSBAN.....40
BAJOK ÉS ÖRÖMÖK.....51
MEGLEPETÉSEK.....71
A DÖNTÉS.....81

HOLTPONTON

Petra felébredt.
Még félálomban volt, amikor meghallotta a dalt. Vagy nem is hallotta..? Gyermekként majdnem minden évben megjelent ez a dal. Nem a kinti világból szűrődött hozzá, hanem benne kelt életre. Hallotta tizenévesen nemegyszer. De mióta elmúlt húszéves, egyszer sem került elő ez a dallam. Lehet, hogy nem is dallam volt, csak egy-egy elnyújtott, hosszan rezgő hang. Amikor Petra még tizenéves volt, szöveget is szerzett hozzá, de mára már elfelejtette.
Most félig éberen hallotta ismét. Hány éve már, hogy utoljára..? Már szinte el is felejtette, hogy valaha ez a dallam fel-felbukkant az életében. Nem jósolt rosszat, de jót sem. Nem kapcsolódott semmilyen eseményhez. Talán most sem fog..? A lány még hevert jólesően, élvezte, hogy nincs hideg, és hogy az ágynemű olyan puhán, mégis védelmezően veszi körül. Ez volt a nap legjobb perce, mondogatta később, kicsit keserűen.
De most az a dal, az a különös zeneféle még ott volt valahol a közelben. A tudata peremén táncolt, szinte látta is a fel-felnyúló dallamdarabkákat, mint gyertyák vörös lángjait. Aztán az egész elhalt, vége lett.
Petra még egy kis ideig hevert az ágyon. Aztán eszébe jutott, hogy ha a világosság már így betölti a szobát, koratavasszal, akkor ez azt jelenti, az idő… Igen! Felugrott és a csöppnyi fürdőszoba felé rohantában látta a régimódi faliórán: összesen tizenegy perce maradt addig, amikor mindenképpen el kell hagynia a házat, ha nem akar elkésni.
Tíz perccel később készen állt, igaz, korgó gyomorral, de ennek most nem volt jelentősége. Minden más eltörpült az esetleges késés szörnyűségei mellett. Granz, a kisfőnök csak arra vár mostanában, hogy valaki jól elkéssen, és akkor kirúgathassa! Mert a nagyfőnök nem jár be, azt suttogják, hogy súlyos beteg is. Nem lehet hát lazsálni, és főleg reggel ott kell lennie mindenkinek, amikor pontban nyolc órakor az az elvetemült Granz felsorakoztatja a legénységet.
A dallam, amely felébresztette, elröppent. Petra csak halványan sejtette, hogy ismét évek telnek el, mire majd újra hallja. Vagy lehet, hogy most már soha többé..? A nagy sietség miatt most ez sem tudta izgatni. Ez a minden reggeli idegeskedés már régóta lázította. De mit tehetne..?
…És ezt érezte akkor is, amikor megérkezett. A saját kerékpárján jött. A cég is adhatna, de azok mind kényelmetlenek, és talán nem is eléggé biztonságosak. Amikor Petra bevitte a tárolóba a bringát, 7.59-et mutatott a külső falióra. A telep egy mellékutcában volt, valahol a Belváros két része között. Igazából elég jó helyen ahhoz, hogy a legfőbb útvonalakat percek alatt elérjék a futárok. A régi, kiszolgált épületet a cég csak bérelte. A bejárat melletti tábla kicsi volt, jelentéktelenséget sugallt. Igazából nem is volt szükség nagyobbra, mert hiszen nem szokták idehozni a küldeményeket. A futároknak kell értük kerekezni, felvenni, majd elvinni a címzetthez. Hát a „székházra” alig fordítottak figyelmet. Azt beszélték, hogy a kerékpártárolót az udvaron is csak nemrégen sikerült kiharcolniok a futároknak. Addig az sem volt.
Ha esett, ha fújt, reggel egy percre – pontban nyolc óra nulla perckor! – minden futárnak fel kellett sorakoznia a tároló előtt. Ha esett az eső, akkor is! Most szerencsére nem esett. Petra lihegve futott ki a tárolóból, néhány lány már ott állt. Akkor jött ki a házból Granz. Igazából senki sem tudta a keresztnevét, de nem is érdekelt senkit ez a kis részlet. Granz negyvenvalahány éves volt, és ez látszott is rajta. Orra mellett a gyomorbajosokra jellemző két függőleges ránc vésődött az arcába, ráadásul kopaszodott. Vékony volt, és magas, de kissé görnyedt. Azt suttogták a futárok, hogy igen rossz házasságban él, de valami okból nem tud, vagy nem akar elválni. Egy bizonyos: Granz itt élte ki magát. Kiadta magából az összes keserűséget, elégedetlenséget, és gonosz is volt. A nagyfőnök, akit mindig csak így emlegettek, talán sohasem járt itt. Sok más üzlete is van, beszélték. Így hát mindent ráhagyott Granzra, aki aztán éjjel-nappal igyekezett megszolgálni ezt a bizalmat. Kiszorította az embereiből az utolsó szuszt is.
Már érződött: ez a mai nap sem lesz jobb. Kilenc futár sorakozott fel a tároló előtt. Nyolc lány és egy fiú. Tényleg fiú volt, nem férfi. Mindössze tizenhét éves. Vincent kimaradt az iskolából, nem ment neki a tanulás, és utálta az iskolákat is. A hirtelenszőke, szeplős, sovány, nyakigláb fiút talán csak kivételesen vették fel a céghez. Bár nem beszéltek róla, valahogyan hagyománynak számított már a „Kulter Futárnál”, hogy itt jobbára csak lányok

dolgoznak. Kulter úr, a láthatatlan főnök nyilván arra számított, hogy a csinos lányokra jobban felfigyelnek, és szívesebben szerződnek vállalkozásával a cégek, ha mindig lányok hozzák-viszik a küldeményeket.
De most ez sem számított. Semmi sem számított, csak az, hogy amikor 8.00-ra fordul az óra mutatója, ott álljanak háttal a tárolónak. Granz márt jött is. Egyszer észrevették, hogy az épület ajtaján belül várakozik már percek óta, és az óráját lesi. Amikor pedig eljön az idő, gyorsan kilép. Mindig úgy mozgott, mint akinek egyetlen célja: rajtakapni valakit valamin, ami nem engedélyezett, ami ellenkezik a szabályokkal, amiért büntetni lehet! Granz a kirúgás mellett csak egyféle büntetést ismert: levonást a fizetésből. És ezzel gyakran élt is.
A férfi egy pillantást vetett a csoportra. A legszívesebben még azt is eldörögte volna, hogy „vigyázz..!" Valószínűleg egyenruhás szeretett volna lenni valaha. Imádta a katonás rendet. Most egy pillantással felmérte azt „erőket":
- Jóreggelt! Csak nyolcan vannak? Ki a kilencedik? Ha nem kerül elő tíz másodpercen belül, máris levonok tőle egy órát!
- Rebecca a kilencedik, de neki ma szabadnapja van. Orvoshoz ment, engedéllyel – hadarta Petra. Mivel idősebb volt a többieknél, általában ráhagyták, hogy ő beszéljen Granz úrhoz. De neki sem ment ez könnyen, és néhányszor már őt is megbüntették azért, mert úgymond „visszabeszélt a felettesének", azaz Granznak. De most csak egyszerű információ hangzott el, amire még Granz sem mondhatott semmit. Hát még egyszer végignézett rajtuk és szárazon csak ennyit jegyzett meg:
- Ma is sok munka lesz, igyekezzenek!
Kint maradt, míg a lányok bementek. Vincent udvariasan utolsónak maradt, de látva Granz vészjósló arcát, sebesen benyomakodott mögöttük. Granz még ide-oda járt odakünn. A nap sütött, és a férfi talán arra várt: melyik lány kap elsőnek feladatot, és indul el? Jutalmakat persze nem osztogatott, csak büntetéseket.
A lányok a kis ablak elé tolakodtak. Odabent jókora íróasztala mögött ült a kövér Julianna. Elmúlott harmincöt, és nem ment férjhez. Rettenetesen kövér volt, hatalmas karokat és combokat rakosgatott ide-oda. A legszívesebben csak ült, és reménytelenül rágcsált valamit. Már lemondott róla, hogy valaha is férjhez menjen. Fodrászhoz is ritkán ment, manikűröst pedig talán sohasem látott. Kapkodta fel a telefonokat, és alighanem úgy érezte, ez neki a végállomás. Még eldolgozgat itt vagy harminc évet, és egyszer csak véget ér az élete. Éppen olyan értelmetlenül fog meghalni, ahogyan élt.
- Ne tolakodjatok, jut munka mindenkinek! – kiáltotta. Minden reggel ezt hallották tőle. Valahol persze megnyugtató volt, hogy mindenkinek van munkája. A cégnél egy ideje már azt suttogták, hogy leépítések lesznek. Ahányszor a gazdasági válság újabb hullámáról kezdtek beszélni a médiában, Petra is megijedt. Annakidején nem juthatott be az egyetemre – honnan lett volna annyi pénze, hogy kifizesse a tandíjat? Akik az árvaházban nőttek fel, azoknak soha semmiből nem jutott elég. Már talán meg is szokták, hogy minden sor végén ők állnak, hogy kopott a ruhájuk, nem elég az étel, hogy rosszabb iskolákba járnak, amelyek után nem sok esélyük lehet az egyetemre, már csak a pénz hiánya miatt sem. De Petra még nem adta fel. Most arra spórol, bár ebben nemegyszer komolyan akadályozza őt… Granz. A büntető levonásaival.
- Igazán beszélhetne velünk rendesen is! – mondta az egyik lány – Elvégre nem vagyunk már gyerekek.
- Már aki… – viccelt Vincent – Tudjátok, én még nem vagyok nagykorú, hát az én nevemben ne szóljatok…
- De tényleg, micsoda disznóság! – szólalt meg egy másik lány – Úgy bánik velünk ez a marha, mintha iskolások lennénk.
- Ha megmondod neki a magadét, kirúgat, és nem lesz munkád – mondta valaki józanul.
Petra hallgatott. Ő volt közöttük a legidősebb, és neki fájt volna a legjobban, ha elbocsátják. Hát hallgatott, ha csak tehette, ha kibírta. Ugyanakkor haragudott önmagára ezért a sok hallgatásért, megalázkodásért. Gyerekként nem így képzelte el felnőtt életét.
- Úgysem tart más sokáig. – tette hozzá Clara. Húsz múlott, és már vagy egy éve dolgozott itt. Gesztenyebarna haját mindig felkötötte, főleg ha munkába indult. A kis sisak így egészen jól állt a fején. Clara csinos volt és kacér, de amiért még inkább szerették: mindig vidám. Ha bement egy céghez, a férfiak felvillanyozódtak, ha csak percekre is. Mindenkihez volt egy kedves szava. Állítólag több cégtől úgy adták le a telefonos megrendeléseket, hogy okvetlenül Clarát várják futárként. De lehet, hogy ezt csak maga Clara terjesztette, mert a kövér Julianna sohasem erősítette meg.
- Mindig ezt mondod, aztán itt ülünk továbbra is. – mormogta Petra. Főleg azért lett ilyen csöndes, mert Granz bejött az udvarról és hallhatta, mit beszélnek. De Clara azonnal váltott, mintha eddig is másról lett volna szó:

- …Hiszen elméletileg véve a lehetőségek száma végtelen.
Granz fülelt, de úgysem érthette. Petra okos arccal bólogatott. Amikor Granz bement a kis irodájába, Clara ugyanolyan hangon folytatta:
- …Vagyis bárhol másutt kaphatunk munkát. Csak keresni kell.
- Azt hiszed, én nem azt teszem? – vallotta be Gina, aki még csak tizennyolc volt, de már fél éve itt húzta az igát. Teltkarcsú alakjára mindig farmernadrágot vett föl. Szerinte a kerékpárra csak az illett. – Minden délután, amikor itt végeztem, rohanok címről címre. Meg futárkodás közben is kérdezősködöm: „Maguknál nincs munka egy ilyen lánynak, mint én vagyok?” De nincs sehol.
Petra megjegyezte a dolgot. Neki ugyan eddig eszébe sem jutott volna kérdezősködni ott, ahová küldeményt vitt, vagy ahonnan elhozott. No, ez jó ötlet, és legalább belülről láthatja, kik dolgoznak már ott, érezheti, milyen a hangulat. Egészen megvidámodott.
A „Kulter Futár”-tól mindenki menni akar – gondolta most, de nem csodálkozott. Egészen jó munkahely lenne ez, ha Granz nem lenne itt. És talán ha Julianna helyett is egy operatív irányítójuk lenne. Mert hát Julianna aztán igazán nem nevezhető dinamikusnak. Mélán veszi fel a telefonos rendeléseket, keresi az éterben a lányokat, mondja az újabb címeket, és tologatja a mágneses kis számozott gombokat a szintén mágneses sematikus térképen. A város igen nagy, és ezt legjobban a futárlányok érzik már a nap vége felé. A lábukban, a fenekükben. A tüdejükben.
De ilyenkor reggel még minden kellemesnek tűnik, kivéve persze Granzot. Az idő is jó. Nemegyszer reggel is zuhog, és felkapva a vízhatlan köpenyt kell nekivágniok a munkának, ami roppant lehangoló tud lenni. De ilyenkor..? Petra megkapta a címeit a Julianna-féle „szabadalmaztatott” kis cédulákon, amiket a lányok egy-egy nejlontasakba tettek. Mindig az volt felül, ahová legközelebb kell menniök. Indulás előtt csoportosították őket útvonal és távolság szerint. Julianna persze nem véletlenül járt reggel hétre: az addig befutó rendeléseket városnegyedek szerint válogatta szét. Majd’ minden nap jelentkeztek új cégek is. Hiszen a Kulter Futárnak jó híre volt, de ami talán még fontosabb: szinte minden nap hirdették magukat az üzleti sajtóban.
Petra nemegyszer hallotta különféle vállalkozások vezetőitől: „Hiába létezik a posta, az egyik nap elviszi a küldeményt, illetve mi visszük el neki helybe, aztán másnap vagy harmadnap kézbesíti még itt helyben is! Hát ez nem nekünk való!” Prezentációs anyagokat, fontos szerződéseket, mintadarabokat, könyveket, bármit küldözgettek egymásnak – azonnal. És mindenki tudta: ebben a városban közlekedni szinte reménytelen, legalábbis autóval. A biciklis futároké a pálya – nem volt az a dugó, amin ők ne mentek volna át szépen és gyorsan, mint kés a vajon.
Petra is szerette ezt a sebességet. Minden alkalommal újra és újra élvezte, ha az álló autók között-mellett szépen elsuhanhatott. Tudta, sok tehetetlen vezető nézi most őt irigykedve. Volt úgy, hogy a Belváros egyes pontjain naphosszat álltak a dugók és az autókban ülők órákat veszítettek el. Mégsem mondtak le a kocsijukról, nem szálltak buszra vagy metróra. „Hát akkor csak szenvedjetek!” – gondolta a lány nem is titkolt káröröm mel, és figyelemfelhívó neonsárga mellényében, rajta a KULTER FUTÁR szavakkal és a cég telefonszámával, robogott az utcákon… Mint ma is.

Csak az este ne lett volna. Vagy inkább a délután, amikor befejezték a munkát. Egy vagy két lány – minden héten más – délután hatig maradt, hogy még elvihessenek ezt-azt, ha késve kaptak küldeményt. De a munka java a délelőttre és a déli órákra esett. A futároknak akkor kellett alaposan hajtaniok.
Az este azonban letörte Petra kedvét. Ilyenkor lassan kerekezett haza. Még ugyan a hátán-mellén volt a neonsárga mellény a cég nevével, de amint kigördült a kapun, már semmi közösséget nem érzett a munkahelyével. Hazafelé tekert, szerencsére alig pár kilométert kellett mennie az út szélén. Ilyenkor már elege volt az autók kipufogógázaiból, az olykor rádudáló férfiakból, a munkából. Fejében még címek és utasítások zúgtak, pedig a kis fülhallgatós telefont ilyenkor zsebe mélyére süllyesztette.
A legrosszabb az az általános szomorúság volt, amit magánya okozott.
Régebben volt fiúja, nem is egy. Némelyikkel ágyba is bújt, de sohasem érzett semmit. Azok a fiúk is inkább a mennyiségre hajtottak, érződött rajtuk, hogy náluk egy-egy „szerelem” sokszor egyik hétvégétől a másikig tartott. Az egyik szombaton éjszaka felszedtek valakit egy diszkóban, aztán a másik szombatra már ki is futotta magát a kapcsolat, kezdték elölről, csak mással. A lányok sem voltak különbek. Petra meg mindig úgy érezte, ő nem normális. Mert neki nem volt elég egy-egy ilyen egyhetes kapcsolat, ha „együtt járt” valakivel, hát azt akarta, hogy ott szép lassan történjenek az események, hogy érezhetően fejlődjenek a dolgok, kibontakozzanak, mint

a virág szirmai, ha felkel a nap. Ezt a képet egyszer látta hajnalban egy parkban, és azóta mindig eszébe jutott, ha kapcsolatról volt szó. A dolgok úgy válnak értékessé – vélte –, ha nem azonnal és egyszerre és rohanvást teljesülnek be. Hanem mint a virág, kibomlanak, és fokozatosan egyre többet tudunk meg a másikról, és ő is mind jobban ismerhet minket. Az sem baj, ha megismeri a rossz tulajdonságainkat is. Így vagyunk egészek, így vagyunk teljesek, egymást megérdemlők – mondta volna, ha lenne kinek.

De már régóta nem volt senkije. És tulajdonképpen, ha visszagondolt az utolsó évekre, akkor sohasem volt senkije. Senki olyan, akihez érzelmesen hozzábújhatott volna. Aki végighallgatja leánykori álmait, akiben megbízhat, akire bármit is alapozhat. Itt állt már huszonnégy évesen – üresen. Még nem volt semmilye, semmilyen értékesebb tárgya, és talán nem is lesz. Se lakása, se autója. És még jó, hogy van egy állása, amelyből kifizetheti a bérleményt, ami tetőt ad a feje fölé. Egyelőre. És ennél többről ne is álmodjon?

A cégnél a lányok hasonlóan vannak. Bár nekik vannak vagy voltak szüleik, akad, aki még otthon lakik. És Rebecca szokta mondani: „Lányok, egyetlen kiút van, ami meghozza a függetlenséget: férjhez kell menni”. Akik vitába szálltak vele, mondván, hogy a házasság éppen hogy a függetlenség elvesztését jelenti, azoknak csúfondáros mosollyal vetette oda: „Az csak az első lépés azon az úton. Ha nem vagy elég szabad a házasságban, akkor lépj tovább. Nem elég jól férjhez menni – tudni kell jól elválni! Ez ám az igazi!”

Rebecca állítólag volt már férjnél, hát a lányok jobbára hittek neki. Ha ezt a szöveget hallotta, Petra úgy érezte, valahol egy nagy, nyirkos valami mocorog benne, egyszer majdnem rosszul is lett. Mintha egy szép dologról csúnyákat mondanának, érezte. Pedig hát semmit sem tudott a házasságról, és most még nem is tartotta fő céljának. De ha egyszer eljön az ideje, áhítatosan közeledik majd hozzá, és tiszteletben tartja minden törvényét – fogadkozott. Így hitte, így akarta.

Az ilyen délutáni hazamenetelek rengeteg idejét elvitték. Először is nem maradhatott a városban a kerékpárral együtt, mert „tekerős öltözet” volt rajta. Hazament átöltözni, aztán busszal visszajött a belvárosba. Nemegyszer más lányokkal, olykor meg csak egyedül ment a plázákba, nemegyszer egy moziba. Egyik lány sem vallotta be soha, hogy így menekül a magánytól. Nagy hangon beszélték meg ezeket a találkozókat, „megyünk pasizni!” – mondták nevetve, de ez úgy hangzott, mintha ez lenne a kitűzött, egyetlen cél. Persze csak nagyon ritkán találkoztak kedvükre való férfiakkal. Petra tudta: az igaziak nem a plázákban szoktak ismerkedni az igazi nőkkel. Úgy szeretett volna igazi nő lenni! Igazi, aki önálló, aki maga irányítja az életét. Akiről első pillantásra látszik, hogy a maga ura, önálló lény. És ha van is férje, ez nem jelenti azt, hogy alárendelt egy másik embernek. Van jó szakmája, ami elégedetté és büszkévé teszi, vannak ott eredményei, amelyek tovább, feljebb röpítik őt. Nő, akinek van önbizalma, aki halad előre és felfelé az életben, aki viszi valamire.

Így ábrándozott sokszor, még a többiek között is. A lányok el is nevezték „Ábrándos Petrának”. Rajta is ragadt, a munkában is elhangzott nemegyszer. „Ki ment a San Giovanni utcába?” „Az Ábrándos”. „Kinél van a kis csomagom?” „Az Ábrándosnál…” De Petra ezen csak mosolygott. Nem szégyellte, nem zavarta. Sőt, annyival többnek érezte magát a lányoknál, mert neki legalább voltak ábrándjai, azaz készült a jövőre. Nagyon mélyről jött, nagyon szegény volt, és nem is különösebben okos. De nem akart örökké így élni, ahogyan most.

„És nem is vagyok szép”, gondolta, amikor már visszaért a városba. Éppen leszállt a buszról, néhány fiatalember jött szembe a járdán, és az egyik alaposan megnézte őt. Petra gyorsan összeszedte magát, de mire hátralesett volna, a fiúk eltűntek a metró lejáratában. Vajon milyennek látják őt a férfiak? Ez a kérdés régóta izgatta. Tudta, hogy bizonyára egészen másképpen, mint ahogyan a nők látják önmagukat. Olyan lehet ez, mint ahogyan az ember és a kutya is más és más világot lát – olvasta egyszer valahol, hogy a kutyák talán nem is színesben látják a világot, sőt olyan módon inkább, amire az emberi szem nem képes. A kutyák talán az emberből kisugárzó valamit látják, afféle röntgenképet vagy aurát?

Néha azt hitte Petra, hogy ennyire különbözik egymástól a nők és a férfiak látása is. Hiába működnek a szemeik ugyanazokon a hullámhosszokon. Emlékezett még a középiskolában tanultakra. De bár ott azt mondták a tanárok és a tankönyvek, hogy minden ember szeme egyformán működik – Petrának efelől komoly kétségei támadtak. A férfi valószínűleg egy egészen más állatfajta… De ezenközben önmagát és a nőket mind szintén egyfajta állatként képzelte el. A két fajta pedig, bár külsőleg hasonlítanak, valahol mégis rettenetesen különböznek egymástól.

Például abban, hogy a férfiak őt, Petrát nem olyannak látják, mint amilyennek ő látja saját magát. Nem volt beképzelt, nem hitte, hogy ő szép és feltűnő és hódító jelenség. De azt igen is gondolta, hogy értékes ember. Akinek vannak érzései, aki nem csak ostobán vihog, ha a többiekkel van együtt, figyeli a világot és tudja, hol

él. Bizony Petra még a politikával is foglalkozott, de csak annyira, hogy mindig tudja, mik éppen az ország nagyobb problémái, vagy hogy mi történik az Unióban? És járt mozikba, tudta, melyik filmekről beszélnek és írnak. Olvasta az újságokat is, nem csak női hetilapot.
A külseje... Hát igen, el kellett ismernie, hogy tucatarca van. A haja nem szőke, ami valahogy messziről világlik a férfiak szemébe-agyába, hanem „csak" barna. A termete közepes, vagyis a legtöbb férfi errefelé fél fejjel magasabb nála – van, aki egy egész fejjel… De nem érezte magát törpének a százhatvanöt centiméterével. Persze, lehetne soványabb is… Nem volt kövér, sőt teltkarcsú sem, de azért érződött-látszott, hogy nem zörögnek a csontjai. A lába sem rossz, néha megfordulnak utána a férfiak, persze ha szoknyában van. Mint most is. Az égen még ott volt a nap, de már csak az ég peremén. Alkonyodott. Mind több ember lett az utcákon. És mind több férfi. Petra sokszor önmagának sem akarta bevallani: azért jön ilyenkor a belvárosba, akár a fárasztó napi munka, a sok pedáltekerés után is, hogy sok embert lásson, és hogy megmutassa magát a férfiaknak. Gyötörte már a magány, és jó lett volna, valakivel megismerkedni. Hogy legyen a világon – de leginkább ebben a városban! – egy, azaz „egy darab" férfi, akinek a gondolataiban ő, Petra Barton központi helyet foglal el. Erről is sokat ábrándozott.
Hogy milyen lehet az a „központi hely"? Nem tudta és még nem tudhatta. De nagyon remélte, eljön az az idő, amikor ez már nem lesz számára titok. Most egy kicsit szánakozott önmagán is, ahogyan ment előre a járdán, jöttek szembe az emberek, köztük sok nő és sok férfi, de szinte senki sem nézett rá. Mostanában úgy érezte, hogy ez már önkínzás: mintha szándékosan jönne ide nap mint nap azért, hogy kapjon az élettől egy újabb pofont. Minek kell neki minden nap megerősítenie önmaga számára is, újra és újra, hogy nem ér annyit, mint más nők? Vannak, akik diszkóba járnak, meg más szórakozóhelyekre, és hamar, könnyen ismerkednek. Túl hamar, túl könnyen. De ők legalább nem panaszkodnak a magányra. Ahogyan egyikük mégis mondta nemrégen: „Minden hónapban mással vagyok… egyedül."
Bement az egyik plázába. Nem szeretett idejárni, különösen nem egyedül, most azonban komor dac ébredt benne. „A fenébe is, nem fogom az utcákat róni órákon át, vagy ácsorogni egy-egy sarkon, mint a rosszfélék, én nem ügyfelekre vadászom. Kicsit nézelődöm a boltokban, leülök egy padra, nézem az embereket. Annyi érdekes van közöttük! És ha mégis felfigyelne rám egy férfi, hát állok elébe!" Persze, a lelke mélyén nem bízott ebben, de azt akarta, hogy este otthon, amikor a párnára teszi a fejét, ismét elmondhassa: „Legalább megpróbáltam, megtettem mindent, amire én képes vagyok".
Már az első emeleten járt – ha nincs mozgólépcső, talán csak a földszinten marad. A lábában benne volt az aznapi harminc kilométer tekerés. De a lépcső felhozta, és már vagy tíz boltot megnézett. Sőt, be is ment a parfümériába és sokáig flörtölt egy Jardin des Fleurs, azaz „Virágoskert" nevű parfümmel, majd fájó szívvel lemondott róla. Kétheti keresetét kellett volna rááldoznia – hát inkább maradt a maga olcsó kölnijénél. „Különben is, kinek a kedvéért kéne illatoznom?"
Amikor onnan kijött, leült egy padra, és figyelte három folyosó találkozásánál a fel-alá járó embereket. Néha ezt pihenésnek érezte: amazok mozogtak, nem ő. Azok mentek, siettek, cipeltek ezt-azt – de Petra csak ült egy padon, és már a látványtól is pihent, úgy érezte.
A kislányt csak később vette észre.
Talán négyéves lehetett. Kis fehér cipőben és kék ruhácskában toporgott a sarkon. Nézett erre, nézett arra, és legörbült a szája széle. Petra máris feledve fáradtságot és bármi egyebet, odaszaladt hozzá:
- Szia, kicsi lány! Mi a baj?
De amaz még nem szólt semmit. A szája veszedelmesen legörbült, és a szemén látszott, hogy mindjárt sírni fog.
- Elvesztetted a szüleidet?
Csak bólintott és végre mondott is valamit:
- Apa…
- Apukád itt van valahol, biztosan! – Petra felnyalábolta. Nehéz volt, mégis, egy pillanatra szinte megszédült az örömtől. Ha a sajátját ölelhetné… De most nem ez volt a fontos:
- Nézz körül ilyen magasról. Nem látod apukádat sehol?
A kislány nem látta, és most már tényleg sírva fakadt. Petra próbálta vigasztalni:
- Pedig biztosan itt van, ha az előbb még együtt voltatok. Ugye, nem jöttél el tőle túl messzire? És hány perce?
Belátta, ostoba kérdések voltak ezek. A kicsi aligha tudna válaszolni, hisz még csak négyéves, ha lehet. Körülnézett, és még mindig a kezében tartva a kislányt, sietve indult el az üzletek közti folyosón. Nem messze onnan látott

egy biztonsági őrt, fekete nadrágban és fehér ingben, mellén a cég emblémájával. Hát meggyorsította a lépteit. Az őröknél van rádió, beszólhatnak a központba, a megafonon át kerestethetik a szüleit. Közben már szabad kezével intett volna az őrnek, kereste vele a szemkontaktust. Az őr is arra nézett éppen.
És akkor valami rettenetes dolog történt. Egy férfi ugrott ki az egyik boltból, elkapta Petra szabad karját, és máris valósággal ordított:
- Hová viszi a kislányomat? Biztonságiak! Segítsenek, gyermekrablás!
Petra csak állt, döbbenten. Bénultan. A férfi kitépte a karjából a kislányt, aki az apja nyakába borult. A biztonsági őr akkor ért oda.
- De kérem… én csak a szüleit akartam megkeresni.. – hebegte Petra. Olyan valószínűtlen volt az egész esemény, mintha nem is vele történne.
- Én is azt mondanám a helyében! – szólalt meg az őr is, durván. A férfi csak ekkor nézte meg jobban Petrát, miközben a melléhez ölelte a kislányt, akit az események felzaklattak és sírva fakadt. – Nézzék csak meg! Magányos nő ez, se párja, se gyereke, lefogadom! Így akart szerezni magának egyet! A másét lopja el!
Petra ismét mondott volna valamit, de akkor meg két rendőr érkezett. Nyilván a biztonsági őr szólt egy őrjáratnak, de ezek folyamatosan a plázában teljesíthettek szolgálatot, mert igen sebesen odaértek. Igaz, lihegtek, mert még a mozgólépcsőn felfelé is futottak.
- Én csak meg akartam keresni…
- Ne higgyenek neki! Lebukott, amikor szaladt el a gyerekkel! A kislányommal! – a férfi valósággal tombolt – Ha véletlenül nem veszem észre, már nincs is meg a kislányom! Már elhagyta volna a plázát!
Az egyik rendőr azt javasolta, menjenek be a közeli irodába. Mindenki engedelmeskedett. Petra sírással küszködött. Még mindig nem fogta fel, hogy mindez éppen vele történik, és hogy milyen komoly következményei lehetnek az ügynek. Az egyik rendőr erősen fogta a karját – ez már-már olyan volt, mintha letartóztatták volna. Szívesen kirántotta volna a karját, ha képes rá, és elszalad. De ezzel elismerte volna, hogy igaz a vád, hát nem tette. A vád, amely annyira érthetetlennek tűnt, hogy meg sem tudott szólalni.
A biztonságiak főnöke, tekintélyes méretű férfi, várt rájuk. Az iroda ajtaja nyitva maradt, de az egyik rendőr elállta. A férfi továbbra is mondta a magáét az elrabolt gyerekről. Az egyenruhás férfi azonban Petrára nézett:
- Most maga mondja el.
Végre csend lett. Petra összeszedte magát, és elmondta, mi történt. A kislányt hívta tanúnak, de az apa nem engedte, hogy a lánya megszólaljon. A kislány különben is nagyon ijedt volt, félve tekintgetett a marcona férfiakra, és sírt. Petra egyetlen mentőtanúja hát kiesett. De nem adta fel:
- Ott ültem a padon, pihentem. Nézzenek utána, rendes nő vagyok, biciklis futárként dolgozom. Hogy én gyereket rabolnák? Mihez kezdenék vele? Hiszen nincs férjem.
Ami a másik oldalnak eddig érv volt, az most az övé lett – hitte. Hogy az ő igazát támasztja alá. Ekkor valaki megkocogtatta az ajtóban álló rendőr hátát:
- Bocsánat, megengedi?
Az a férfi udvarias volt, halk szavú, talán harmincéves. Nem túl magas, nagyon vékony, szinte kórosan sovány. Madárorra hegyes, tekintete kicsit szúrós:
- Jónapot. Én a közelben álltam, és mindent láttam. Elmondjam az uraknak?
Mivel senki sem tiltakozott, elmondta szinte szóról szóra úgy, ahogyan történt, még azt is, miket mondott Petra a kislánynak. Petrának csak annyi ereje volt, hogy bólogasson: igen, így volt. Mielőtt bárki megszólalhatott volna, a gyerek apja – nagytermetű, harmincas, most a haragtól piros arcú, magas férfi – Petrára nézett:
- Mit mondott? Biciklis futár? Melyik cégnél?
- A Kulter Futárnál – lehelte Petra halkan. Nem is értette, hogy jön ez ide. A férfi erre csak annyit mondott:
- No, még ez is!
Az egyik rendőr mogorván nézett a madárarcúra:
- És mi ezt higgyük is el? Mi van, ha maga csak ki akarja menteni innen ezt a nőt?
A másiknak is volt egy ötlete, fenyegetően nézett a férfira:
- Talán maga a cinkosa? Együtt akarták elvinni a gyereket? Most meg idejön, hogy kihúzza a bajból a nőjét?
- Való igaz, kihúzom a bajból, mert ártatlan – a férfi most is komoly volt, és a szeme áthatóan meredt rájuk.
- És miért higgyünk magának? – kérdezte most a biztonságiak főnöke.

- Hát ezért, ni! – amaz váratlanul egy kártyaigazolványt húzott elő a zakója belső zsebéből. Olyant, amivel az ajtók mágneses zárjait is nyitni lehet. Főleg a Pláza közönségtől elzárt helyiségeiben, folyosóin. Az őr azonnal visszaadta a kártyát, és jelentőségteljesen nézett a rendőrökre:
- Értem, uram. Természetesen elengedjük a hölgyet. Nem történt semmi.
Az apa most dühös lett:
- Mi az, hogy nem történt semmi? Ez gyerekrablás volt!
A madárkülsejű férfi halkan szólt hozzá is:
- Ön is tudja, hogy nem így volt. És talán azt is firtathatnánk, hogy ön miért hagyta magára a kislányát? Ha jól tudom, az tényleg büntetendő cselekmény.
A férfi még vörösebb lett, aztán dühösen magához szorította a gyereket, és elsietett. A két rendőr is elment. Petra ezen a fordulaton is megdöbbent, majdnem annyira, mint tíz perccel korábban, amikor emberrablással vádolták meg.
A férfi kikísérte. A biztonságiak csak álltak, aztán az egyik megkérdezte a főnöktől:
- Miféle igazolványa volt?
- Itteni, VIP-es. A sorszáma meg 005-ös. Tudjátok, mit jelent ez? Hogy egyike a Pláza résztulajdonosainak. Méghozzá eléggé elől lehet a sorban, ha ilyen alacsony az igazolványa száma, nem gondoljátok?
A folyosón Petra végre magához tért:
- Uram, bocsásson meg, hogy meg sem köszöntem… De rettenetes volt ez a negyedóra. Mintha nem is velem történt volna.
A férfi most sem mosolygott. Kimért volt, határozott, mint aki nagyon is biztos a dolgában:
- Ott voltam, és éppen láttam. Kötelességem volt segíteni. Ennyi történt. Ja, és öt perccel elkéstem onnan, ahová igyekszem. Minden jót. – és elsietett, szintén nagyon céltudatosan és gyorsan. Petra csak nézett, aztán elindult, a legközelebbi mozgólépcső felé. Úgy érezte, innen ki kell mennie, jobb lesz minél előbb elhagyni ezt a nagy épületet, mert megfulladna benne.

Éjszaka arra riadt fel, hogy valami szörnyűt álmodott. Hogy egy kislánnyal a kezében rohant, vagy százan üldözték. „Gyermekrabló, gyermekrabló!" – kiabálták, közben a kislány meg a nyakát szorongatta és sírt, sírt keservesen… Meg mintha bombák is robbantak volna és az élen szaladó üldöző egy hatalmas korbácsot csattogtatott…
Verejtékben úszott, és áldotta a sorsot, hogy ezt nem kellett tovább álmodnia. Kiment a fürdőszobába, és beállt a zuhany alá. Miközben fentről ezernyi vízcsöpp bombázta a testét, hirtelen eszébe jutott, milyen lenne, ha egyszer egy szeretett férfival állhatna itt a zuhanyrózsa alatt… Ha annak a keze tapogatná őt végig, simogatná a nedves-sima bőrét, megfogná a mellét… észre sem vette, és maga csinálta mindezt, önmagának. A két kezét mohó férfikezeknek képzelte, amelyek el-eljátszanak a mellbimbóival, becsusszannak a combok közé, végighaladnak hol itt, hol meg ott… A zuhanyozó falának dőlt, úgy élvezte. De igazán nem tudta átadni magát az érzésnek, mert hiszen végig benne volt az egész dolog mesterkéltsége. Egyszerre, mint aki felriad, elszégyellte magát. Gyorsan leállította a vizet, dideregve törölközött, pedig nem is volt hideg. Egy pillantást vetett a tükörre, amelyik éppen akkor kezdett elhomályosulni a pára, a zubogó forró víz melege miatt.
A meztelen Petra nem nagyon tetszett Petrának.
Pedig hát nőből volt, nem kétséges, és nőnek is nézett ki. Széles combok, nem kicsi fenék, és nem is olyan kicsi mellek. „Mi kell még a férfiaknak?" – szokták kérdezni a lányok az öltözőben, de egyikük sem szerette volna, ha belőle is csak ennyire lenne szüksége a nagy Ő-nek. A férfinak, akire naponta gondoltak, már-már szinte gépiesen is.
- Engem is kívánhatna már valaki! – mondta Petra hangosan. Szava, hangja kicsit visszhangzott a fürdőszobában. Ami megint csak arra ébresztette rá őt, hogy egyedül van. Visszasietett az ágyba, az első pillanatban még borzongott a takaró alatt, aztán visszatért a rendes melegség, a jó hangulata. De azért egy kis szomorúság nem hagyta el őt, már nem. „Miért heverek itt parlagon? Miért nem kellek én senkinek?" – kérdezte. Mielőtt visszaaludt volna, ezek a kérdések szálltak az ég felé. Mintha magát az istent vádolta-kérdezte volna, merészen. Ám a hajnali órák nem múltak eredménytelenül.

- Van egy ötletem – mondta Petra másnap reggel.

Még csak háromnegyed nyolc volt, de már majdnem mindenki megjelent, beleértve Vincentet is. Rebecca akkor jött, és mintha egy kicsit másképpen mozgott volna, mint máskor. De ezt csak Clara éles szeme vette észre:
- Hello, Rebecca. Mit mondott az orvos?
- Hogy beteg vagyok – mormolta amaz komoran. De amikor sajnálkozó arccal köréje gyűltek mindahányan, hirtelen elnevette magfát. Vörös haját mindig két varkocsba fonta, hogy a kerékpáron ülve ne röpdössenek a szálak az arca előtt. Szeplős arcán ott ült a vidámság, ami sohasem múlt el róla: – Csak nem bevettétek, hogy orvosnál voltam? Egy fenét. Egy jó pasival töltöttem a napot egy tóparti motelben. Ajánlom szeretettel mindnyájatoknak!
- Hiszen ha Granz bevenné, hogy orvoshoz kell mennem!
- Egyszer bevette.
- És ez azt jelenti, hogy soha többször, tudjuk…
- Mi az az ötlet? – kérdezte Rebecca, mielőtt a többiek elfelejtették volna. Petra kicsit nyúzott volt, az éjszaka keveset aludt. Tudta, hogy látják rajta, hát elébe ment a dolgoknak, és másfelé terelte a várható gyanúkat:
- Alig aludtam valamit, ezen töprengtem.
- Naná, hogy nem aludtál! Egy fiúval hancúroztál, ismerd el! Karikás a szemed!
- Szóval – folytatta, amikor lecsillapodtak –, mi lenne, ha mi csinálnánk egy futárcéget?
Döbbent csönd támadt. Elsőnek Clara tért magához:
- Tessék? Mi az, hogy mi?
- A „mi”, az azt jelenti: te, meg te, meg te, és én, egyszóval „mi”.
- No de hogyan? Hiszen ahhoz iroda kell!
- Ügyfelek kellenek!
- Telefonvonalak…
- …sok reklám…
Petra felemelte a kezét, és lám, rögtön csönd lett. Hat-hét kíváncsi és kissé döbbent tekintet meredt rá. Tudta, most már nem hátrálhat meg. Csakugyan hajnaltájt jutott eszébe ez a dolog. És nagyon megtetszett neki, pedig kénytelen volt elismerni önmaga előtt is, hogy a megvalósítására nem látott sok esélyt. De ez még nem ok arra, hogy feladja – értette meg. Ezen a hajnalon afféle sugallat érte. Vagy valami hasonló. Maga sem értette a dolgot, és ezt próbálta elmagyarázni a lányoknak:
- Nem tudom, mi volt ez. De egyszer csak hirtelen az agyamba villant, és mindjárt olyan… olyan kész dolognak tűnt. Tisztán láttam magam előtt, hogy mi mindnyájan tulajdonosai vagyunk egy futárcégnek, amelyikben ugyanakkor mi vagyunk a biciklis futárok is.

- Faramuci ötlet. Tényleg egy „Ábrándoshoz” illő. – kommentálta Rebecca, de érződött, hogy azért elgondolkozott rajta. Gina egy pillantást vetett az épületre, mikor lép ki rajta Granz? Persze még nem kellett félni, nyolc óra előtt járt az idő.
Clara sohasem az optimizmusáról volt híres, most is fanyalgott kicsit:
- Ez szép álom lehetett, de maradjunk a realitás talaján. – büszkén körülnézett, „milyen emelkedett kifejezéseket használok!” – volt az arcára írva. De senki sem értékelte, éppen ellenkezőleg. Joanna, aki csak pár hónapja dolgozott itt – alacsony volt, de izmos, állítólag evezni járt hétvégenként, rövidre vágott fekete haja alól éppen olyan fekete szempár csillant a világra – nem titkolta lelkesedését.
- Ez remek ötlet, gyerekek! Végül is, miért ne lehetne megcsinálni? Összeadunk egy kis pénzt, és menni fog.
- Hát részemről éppen itt hal meg a dolog – szólalt meg ismét Clara –, mert akármennyit is értesz „kis pénz” alatt, nekem annyi sincs. A legközelebbi fizetésig negyven euróm maradt, de azt senki el nem veszi tőlem, semmilyen ürüggyel.
- Ne légy olyan negatív! – szólt rá Rebecca, és a szeplői vidáman szerteszaladtak az arcán – Senki nem akar kifosztani téged, meg minket sem.
- De lányok, nem csak arról van szó, hogy szabadulni akartok ettől a mini-zsarnoktól? – kérdezte Clara, Granz irodája felé bökve az állával. Majd hirtelen kijelentette: – Nekem is támadt egy ötletem. Elcsábítom, aztán lebuktatjuk. És megzsaroljuk, hogy ha ezentúl nem lesz kezesbárány, ha csak egyszer is felemeli a hangját valamelyikünkre, akkor bemószeroljuk a felesége előtt.
- Ezt enélkül is megtehetnénk – mondta józanul Joanna. Közben Julianna szállt le a buszról, és félelmetes testét

ringatva közeledett. Valamit láthatott a lányok arcán, valami szokatlanul komolyat, mert megtorpant előttük:
- Ki halt meg..? Vagy mi történt?
- Csak mi halunk meg itt nap mint nap, apránként – mormolta Petra. Julianna kövér arcán verejtékcseppek ültek. Szorgosan bólogatott:
- Nehogy azt higgyétek, hogy nekem könnyű. Amikor ti mind odakint kerekeztek, Granz csak velem tud veszekedni. Naponta megbánom, hogy irányító vagyok. Bár én is távol lennék tőle, reggeltől estig! – és bement. Közben az óramutató a tizenkettesre és a nyolcasra ugrott, a lányok kénytelen-kelletlen sorba álltak a biciklitározó előtt. Granz kipattant, és máris mondta a magáét:
- Látom, kaszinóznak munkakezdés előtt! Ahelyett, hogy testileg és lelkileg felkészülnének a kétségtelenül megterhelő feladatra! Persze, mit is izgatja magukat, hogy a munka jól menjen? Egy csöppet sem érdekli egyiküket sem, hogy a céggel mi van. Pedig azt ajánlom, szedjék össze magukat, és mától kezdve még gyorsabban, még több címre jussanak el! Válság van, ha nem vették volna észre! És bizony a tulajdonos bármelyik pillanatban úgy dönthet, hogy egy vagy két lányra nincs szükség! A leglustábbakra, azokra, akiknek nagy a szája, akik nemegyszer kértek már szabadnapot! Mert nálam fel van ám írva minden, ezt ne felejtsék! Könnyen az utcán találhatják magukat, bármelyikük, ha nem növelik a teljesítményt!